

ΓΕΝΝΩΣΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ ΑΙ ΘΡΗΘΕΣ ;

Ἔζη ἄλλοτε ἔν τινι πόλει ἀπλοϊκώτατός τις ἀστὸς προσπά-
θων διαρκῶς πῶς νὰ διδασθῆ· μετέβη λοιπὸν ἵνα εὖρη γνώρι-
μὸν τινα σοφὸν καὶ τῷ εἶπε τὰ ἐξῆς·

«Πολὺ ἀγαπῶ τὰ ὠὰ καὶ πρὸ πάντων τὰ νωπά. Διέρχομαι τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅπου ἔχω ἓνα ὄρνιθωνα λίαν περιποιημένον. Εἶμαι κάτοχος πενήκοντα ὄρνιθων αἱ ὁποῖαι γεννῶσιν ἐν ἀφθονίᾳ καὶ οὐδέποτε ὁ οἶκός μου στερεῖται ὠῶν. Ὅταν ἔρχεται ὁ χειμῶν, τὸν ὅποιον διέρχομαι εἰς τὴν πόλιν, δὲν ἔχω πλέον ὠά.»

Ὁ κηπουρός μου, ὅστις περιποιεῖται τὸν ὄρνιθωνα, διίσχυρίζεται ὅτι αἱ ὄρνιθες δὲν γεννῶσι τὸν χειμῶνα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἔφερα εἰς τὴν πόλιν τὰς δώδεκα καλλιτέρας μου ὄρνιθας τὰς ὁποίας ἔθεσα εἰς λαμπρὰν αὐλὴν καὶ ὀλίγιστα μόνον ἐγέννησαν ὠά. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν· σκέπτομαι δὲ ὅτι ἐν τῶν δύο συμβαίνει, ἢ καὶ ὁ κηπουρός μου ἀγαπᾷ τὰ ὠὰ ὅσον ἐγώ, ἢ τφόντι αἱ ὄρνιθες δὲν γεννῶσι κατὰ τὸν χειμῶνα.»

Ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἀφουῦ ἐσκέφθη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ἀπεκρίθη ὡς ἑξῆς·

«Δὲν ἀπορῶ πῶς αἱ δώδεκα ὄρνιθες τὰς ὁποίας ἔφερες εἰς τὴν πόλιν ἐγέννησαν ὀλίγα μόνον ὠά, ἀλλ' ἀπορῶ πῶς αἱ πενήκοντα ὄρνιθές σου εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν σοῦ διδουν, ἂν ὅχι ὅσα κατὰ τὸ θέρος, τοῦλάχιστον ἀρκετὰ, καὶ κλίνω νὰ πιστεύσω ὡς σὺ ὅτι ὁ κηπουρός σου ἀγαπᾷ πολὺ καὶ αὐτὸς τὰ ὠά. Ἐχεις ὁμως ἀπλούστατόν τι μέσον διὰ νὰ μάθης τὴν ἀλήθειαν.»

«Τὴν πρώτην φοράν ὅπου θὰ μεταβῆς εἰς τὸ κτῆμά σου, κλείσον μετὰ προσοχῆς ὅλας τὰς ὄρνιθάς σου· τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγέρθητι πολὺ πρῶτ'—τοῦτο εἶναι καὶ ὑγιεινὸν—ἄνοιξον τὸν ὄρνιθωνα καὶ προσπάθησον νὰ σπουδάσης τὰς ἑξεῖς τῶν ὄρνιθων σου.»

«Μόλις μείνωσιν ἐλεύθεραι θὰ διασπαρῶσι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Πολλαὶ θὰ ἀνασκαλεύσωσι τὰς κοπρίκας διὰ νὰ εὐρωσιν ἔντομα καὶ σπόρους τινάς· τότε θὰ συμπεράνης ὅτι αἱ ὄρνιθες ἐκεῖναι ἀγαπῶσι τοὺς σπόρους καὶ τὰ ἔντομα. Θὰ ἰδῆς ἄλλας νὰ ἀνασκαλεύωσι τὴν γῆν καὶ τὰ φυτοτόπια τοῦ κήπου σου· ἐκ τούτου θὰ συμπεράνης ὅτι ἐκεῖναι ἀγαπῶσι τοὺς

σκώληκας τῆς γῆς. Ἄλλαι δὲ τινες θὰ πλησιάσουν εἰς τὰ λα-
χανικά καὶ τὰ σαλατικά· ἐκ τούτου θὰ συμπεράνης ὅτι αὐται
ἀγαπῶσι τὰ χόρτα. Ἄλλαι πάλιν θὰ ἀκολουθήσωσι τὸ ἄρο-
τρον τοῦ γεωργοῦ σου καὶ θὰ συναθροίζωσι τὰ ἀναστρεφόμενα
λευκὰ σκωλήκια· ἐκ τούτου δὲ θὰ συμπεράνης ὅτι αἱ ὄρνιθές
σου ἀγαπῶσι καὶ ταῦτα. Εἰς τινὰς γωνίας θὰ ἴδης ἄλλας ῥαμ-
φιζούσας μῆλα, καὶ ἐκ τούτου θὰ συμπεράνης ὅτι αὐται ἀγα-
πῶσι τοὺς καρπούς. Τέλος, ἀφοῦ φάγωσι καλῶς, θὰ τὰς ἴδης
νὰ συναθροίσθωσιν εἰς τὸ ξηρότερον μέρος τῆς ἐπαύλειός σου
ὅπου θὰ ἀνασκαλεύσωσι τὴν κόνιν τὴν ὁποίαν θ' ἀναρρίπτω-
σιν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς των καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τρίβονται καὶ
θὰ κυλίονται μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως· μὴ σὲ φοβίσῃ δὲ
τοῦτο, τὸ ὠραῖον πτέρωμά των δὲν θὰ πάθῃ τίποτε, διότι ἀ-
κολουθῶς θὰ τιναχθῶσι τόσον καλῶς ὥστε θὰ μείνῃ λαμπρὸν
ὡς ἦτο πρὶν καὶ τότε δύνασαι νὰ συμπεράνης ὅτι αἱ ὄρνιθες
ἀγαπῶσι τὴν ξηρὰν, κονιορτώδη γῆν, τὴν στάκτην παραδείγ-
ματος χάριν, καθὼς θέλουσι νὰ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τῶν παρα-
σίτων ἐντόμων τὰ ὅποια τὰς βασανίζουν. Ἐὰν τὰς ἀκολου-
θήσῃς ἀκόμη διὰ τοῦ βλέμματός, θὰ τὰς ἴδης ἀνασκαλευούσας
σωρὸν τινὰ ἀσβεστοκονιαμάτων ἢ γύψου λησμονηθέντα εἰς
τινα γωνίαν· ἐκ τούτου θὰ συμπεράνης ὅτι αἱ ὄρνιθές σου ἔ-
χουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀσβέστου διὰ νὰ σχηματίσωσι τὸ
κέλυφος τῶν ὠν των.

« Παράτεινον τὰς παρατηρήσεις σου καὶ θὰ βλέπῃς ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν τινὰς ἐξαφανιζομένας καὶ μετὰ τινὰς στιγ-
μὰς ἀναγγελλούσας διὰ τῶν παιδρῶν ἀσμάτων των ὅτι ἔχεις
ἐν ἀκόμῃ ὦν νὰ προσθέσῃς εἰς τὸ ὠοδοχεῖόν σου.

« Τώρα, ἐὰν ἦσαι περίεργος, ὕπαγε εἰς τὸν ὄρνιθῶνα, πρὶν
τούτου ὁμῶς—πίστευσόν με—λάβε τὴν προφύλαξιν νὰ δέσῃς
καλὰ τὰ κάτω τῆς περισκελίδος σου διότι δὲν ἐγγυῶμαι ὅτι
μέλανά τινα παράσιτα, τῶν ὁποίων ἐξ αἰδοῦς δὲν ἀναφέρω τὸ
ὄνομα, δὲν θὰ σὲ κῆμουν νὰ μεταμεληθῇς διὰ τὴν πρωϊνὴν ταύ-
την ἐπίσκεψίν σου. Ὑπαγε λοιπὸν εἰς τὸν ὄρνιθῶνα καὶ ἄρχι-
σον τὴν συλλογὴν· ἀλλὰ μὴ σταματήσῃς εἰς τὸ μέσον, ζήτη-

σου εἰς ὅλας τὰς γωνίας, ὑπὸ τοὺς σωρούς τῶν ἀχύρων, ὑπὸ τὰς φάτνας, πανταχοῦ, καὶ θὰ εὖρης πανταχοῦ ὡά.

Ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τὸ κάνιστρον πλήρες θαυδουθηθῆς τριῶγων τὰ νωπὰ, τὰ νωπότατα ἐκεῖνα ὡά σου νὰ πέννοήσῃς ἐὰν ὁ κηπουρός σου τὰ ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνος ὅσον σὺ· καὶ θὰ πεισθῆς ὅτι αἱ ὄρνιθες γεννῶσι τὸν χειμῶνα, ναὶ μὲν πολὺ ὀλιγώτερον ἢ κατὰ τὸ θέρος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον γεννῶσι.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐν τῇ πόλει ὄρνιθῶνά σου, ἔστω καὶ ἂν ἦνε ἀπὸ κίγκλιδες αὐτοῦ χρυσαῖ, αἱ ὄρνιθές σου δὲν θὰ γεννῶσιν ἐν αὐτῷ, ἐκτὸς ἐὰν, ὀδηγούμενος ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ παρατηρήσεών σου, ταῖς παρέχῃς ποικίλην τροφήν, ξηρὰν καὶ κονιορτωδῆς ἔδαφος, ἀέρα καθαρὸν καὶ ὀλίγον ἥλιον· ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ταῖς παρασκευάσῃς μικρὸν ἀνάκτορον ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὁμοιον πρὸς ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον τὰς ἀνέθρεψας. Ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ ἐπιτύχῃς πάντα ταῦτα ἐν τῇ πόλει—καὶ βεβαίως δὲν δύνασαι—ἀπόστειλον τὰς ὄρνιθάς σου εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ κατὰ πείσον τὸν κηπουρόν σου ὅτι τὰ ὡά, τὰ νωπὰ ὡά μάλιστα, εἶνε τροφή βλαβερά δι' αὐτόν.»